

Han känner ej din falska list, utan är
snart bedragen.

30. Jag önska wille nu till slut, Att
alla kunde lefwa, så här på jorden,
till dess slut När lifwet skal uphöra, Att
ingen blifwer uteslängd, från Himmelen
dit han har tänkt, Amen med
frögd och glädje!!!

GS 1509

En liten Wisa är nu gjord 1227

Öfwer

En olycklig händelse, som skedde i Elfs-
borgs Län, Tjust Härad, Swensljunga
Säll och Orhåsa Socken,

Med

Drängen Måns Håkanson;
26 år gammal, hwilken stupade utur en
Öfstock i sjön den 2 Aug. 1792. ~~217~~

Författad af

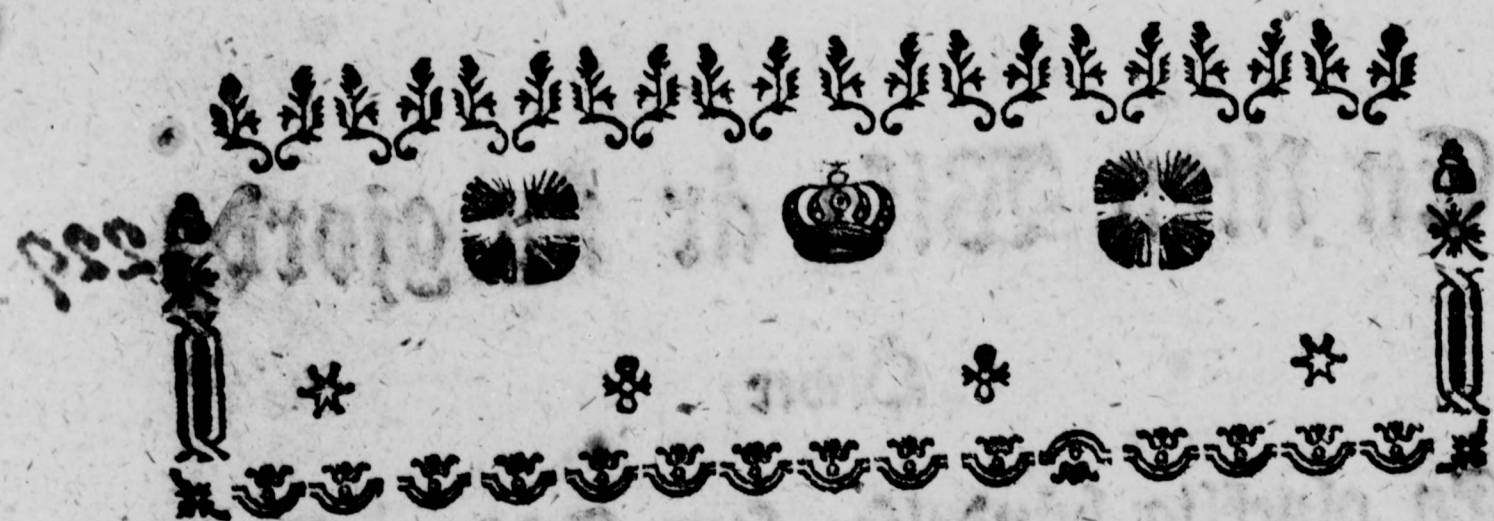
Pehr Anderson

3 Bullång.

Sjunges som: O Jesu när jag biddan skall, 16

Besle, tryckt hos Ernst Peter Sundqvist 1799.

Exemplaret kostar 9 Runst.

I.

En liten Visa är nu gjord, och är
i hast hopskrefwen, Allt hwad
som nu är skedd och händt, I dessa
våra tider; Ty man får spårja näst
hwar dag, Bedröfwelse stor sorg och
flag, Det nu til ändan lider.

2. Bedröfwelse och sorg är nu för
slägt och Syster många, En alskad
Broder som i hast, från dem är hastigt
gången, ty tiden war för honom kort
Och timmeglasen rann så fort Och stun-
den war för handen.

3. Och wi som lefwa i werlden här,
Wi böra städs bestinna, Allt war lifstid
fortare är, än wi oss rätt påminna,
ty när som wi här friska gå, och in-
tet tänker mera på, at wi skal hädan
wandra.

4. Så kan vårt timmeglas med hast,
Går oss utrunnit warda, Men på hwad
ställe och hwad ort, Här ingen än up-
funnit; Det är för oss helt obekant, ty
det

det står uti HERRANS hand, som alltid
wet hwad händer,

5. Så war det nu med denne
Dräng, Som hastigt slöt sin dagar,
Han war en rast och unger Swän,
och kunnat längre lefwat, Men HER-
ren hade honom får, Ty hoppas wi at
han ock är hos Gud i ewig glädje.

6. Fast han en wädlig död undfick,
För slägt och Syster kära, så får han
swara nu för sig, Hur han i werlden
lefwat, Och som wi alla än är här,
Så weta wi ej hwar det sker, när dö-
den skal oss möta.

7. Den ena dör i främmand land,
den andra får dö hemma, den tredje
dör på gröner äng, den fjerde dör uti
sin fång, Den femte dör i hafsens djup,
och hwar det händer är lifwet slut, Gud
gif wi saligt somna.

8. Så war det ock med denne Dräng,
Hans dödsfätt blef i wattenet, Ty hwar
oss döden möta ska, Där får wi honom
emotta, Gud hjelp oss rätt at tänka på,
at wi en gång skal härifrån, men tid
och stund wet HERREN.

9. Han gick om morgon frisk alltså,
och talte med sina wänner, Som wo-
ro samlade til at slå, men tänk hwad
sedan händer, Ty tiden war för honom
kort,

Bort, Dersöre gick han från dem bort,
och hem til sin Wärdinna.

10. När han då ändtelig kom fram,
Hon honom frukost bjuder, Han swar-
te at han intet kan, Förn han först
gått at fiska, Men han kom intet mer
igen, Ty tiden war för honom änd,
Och war hans dag den sista.

11. När det til tio på dagen led,
Tocktes at han war länge, Så gick
hans Husbond at efterse, hwad honom
kunnat hända, Han kom til sjön och
der fandt at Ekan stod der långt från
land, och fäster wid en påla.

12. Han blef så tagen utaf sorg, När
han gick hem tillbaka, När han då kom
til grannar sin, han orka knappast ta-
la, bekände at han intet fandt, Utan
Ekan stod långt ifrån land, Och drän-
gen han war borta.

13. Dit gick då straxt alt slätter folk
och tänkte honom finna, Men war för-
gäwes hwardt de såg, Han redan uti
borten låg; Han kämpat hade för sitt
lif, Och utstått dödsens kamp och strid,
och kommen war til hvillo.

14. I tvåanne dygn så låg han där,
Innan de honom funno, Och när man
honom då fick se, så blef det et gladt
under; Ty han sin händer hade lagdt,
På

På bröstet sit och med stor tack, wille
sin Gud hembära.

15. Sin han nu hade kunnat talt,
När han bars fram til gården, wist
hade han til alla sagt, Den glädje han
bekommit, Ty han wist intet hade glömt
At tacka alla som så ömt, om honom
sig har wärdat.

16. Jag kan nu ej förglömma Er,
I kära Bulsängs boar, Som hafwa
nu uptagit mig ur djupa watten floder,
Där som jag låg så djupt nedsänkt I
djupan dy och mit lif änt, Tack, tack
i Bulsängs boar.

17. Ack kära Mor, ack kära Far,
Sörjer er ej til döda, Det wist för er
bedröfligt war, När i det singe höra,
At jag i watnet döder war och lemnat
er i sorgen qwar, Ack kära Mor och
Fader.

18. Tack kära Mor för hwarje stund
I mig på händer dragit, Sen jag til
werlden föddes fram, Och födan min
fick taga, af Eder bröst i Eder barm,
Och såfwa sött på Eder arm, Tack,
tack min kära Moder.

19. Tack kära Far för hwarje stund,
Som i min Far har varit, och för
mig dragit stor omsorg i alla mina da-
gar, Jag hade i mit hjerta tänkt, Jag
skulle

skulle varit er til tjenst I edra gamla dagar.

20. Men som min tid ej war så lång, Utan nu hastigt skynda, Så gifwe Gud at wi en gång få mötas uti himla, Och där med glädje se hwar an, i himmelens högd bland änglar mång, Och där stor glädje sjunga.

21. Jag taga bordt et dunt afsked af mina kära Bröder, För hwar gång wi ha roas hop, med lust och glädje springit, Nu har jag lemnat er här qwar at i skul sköta Mor och Far I sina gamla dagar.

22. Tack för hwar tima och minut, Som jag hos er har varit, Tack för hwar stund i mig har följt i mina unga dagar, I hafwen varit alla god, Besynnerlig min äldsta Bror, Tack, tack min käre bröder.

23. Jag wil nu ej förglömma er i mine käre Syster, Jag kan er ingen frälsning ge, Som er kan bättre trösta, än Gud han wille til er se, och hjälpa er i all er tid, Ty han wet väl ert bästa.

24. Tack skal i hafwa alla tre, i mine käre Syster, Vi har här ofta talas wid, och oss hwarandra tröstat, men nu wil jag här bedja er i förje
intet

intet mera mig, Jag är nu väl förlöster.

25. Tack skal i hafwa alla tre, I mine käre Swågrar, I har här ofta fågnat mig, med lust och glädje tröstat, nu kan jag intet fågna er, Ell' någon tjenst til baka ge, Som jag här ofta tänkte.

26. Til slut så wille jag et ord, Til släkt och Syskon nämna, Alt i så lefwom här på jord, mot Syskon släkt och grannar, at ingen där blir ute stängd, I Himmelen dit Ni har tänkt, Gud hjelp oss där få hamna.

27. Tack kära Matmoder och Far För hwar dag jag har varit, nu snart hos er i trenne år och mycket godt erfarit, jag hade gärna er bordt tjent, Men jag har ofta det förglömt, Gud löne er tillbaka.

28. Far väl du smådefulla werld, Här är ej lust at wara, du ställer dig med roser full, Och falska tungor hala, Du är rätt väl med falskhet full, Alt ingen får för dina skull, för sawaller gå befriad.

29. Far väl du sorgefulla werld, jag länge nog har varit, Hos dig uti din falskhets flärd, Du kunde mig bedragit, Ty den som unger är och fri,
Han